

РЕШЕНИЕ

№ 22255

гр. София, 04.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 08.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **6538** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на И. Г. С., представляван от адв. А. П., със съдебен адрес. [населено място],[жк], [жилищен адрес] партер, офис 1, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-002745 от 23.05.2024 г., издадена от полицейски инспектор в сектор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрация на ППС за срок от 6 месеца, като в тази връзка са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] . В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като е издадена в нарушение на изискванията за форма – не е посочено конкретното основание за издаване на заповедта, не било посочено точно основанието, на което С. е лишен от право да управлява МПС, което представлявало и съществено процесуално нарушение. Допълва се, че жалбоподателят е разбрал едва при извършената на 16.05.2024г. проверка от контролните органи, че е лишен от правото да управлява МПС. Подробно се обосновава, че наказателното постановление е връчено редовно едва на 05.06.2024г. По обстойно изложени съображения се прави искане съдът да се произнесе с решение, с което да отмени обжалвания административен акт. Претендират се направените по делото разноски.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел Пътна полиция в Столична дирекция на

вътрешните работи чрез процесуален представител оспорва жалбата и прави искане за присъждане на разноски по делото.

Административен съд – София-град, петнадесети състав, въз основа на събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 8121з – 1632 от 02.12.2021г. министърът на вътрешните работи, на основание чл. 165 от Закона за движение по пътищата е определил да осъществяват контрол по ЗДвП определени структури на МВР, сред които и Областните дирекции на МВР и СДВР. Със заповед № 6400 от 07.07.2023г. директорът на СДВР е възложил на определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, ал.1, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 от Закона за движението по пътищата, сред които са и полицейските органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция при СДВР. Издателят на заповедта за налагане на ПАМ, видно от заповед № 513з – 8640 от 28.11.2019г. е назначен на длъжност полицейски инспектор в сектор към отдел „ПП“ на СДВР.

Не е спорно обстоятелство по делото че жалбоподателят е собственик на товарен автомобил марка „М. В.“ с рег. [рег.номер на МПС] .

С обжалваната заповед № 24-4332-002745/23.05.2024 г., издадена на основание чл. 171, ал.1, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, полицейски инспектор в сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца“, като в тази връзка са отнети свидетелството за регистрация на МПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че на 16.05.2024г., около 01.20ч., С. е установен да управлява посочения по-горе автомобил в общ. Столична, по АМ Х. с посока от [населено място] към [населено място] и при извършена проверка на 14 км. водачът „не представя СУМПС – лишен от право да управлява МПС по административен ред, за което му е съставен АУАН серия ГА № 1239264 от 16.05.2024г.“

Видно от представения по делото АУАН серия ГА № 1239264 от 16.05.2024г., на 16.05.2024г. около 01.20 в [община] е установено управление на въпросния лек автомобил от В. И. Ц. без СУМПС.

Заповедта за налагане на ПАМ е връчена на адресата на 11.06.2024г., а жалбата е подадена на 17.06.2024г.

От събраните в съдебното производство доказателства се установява, че С НП № 25.05.2023г., издадено от началник група в ОД на МВР – П., за нарушение на ЗДвП на жалбоподателя е наложено наказание глоба в размер на 200лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца. Наказателното постановление е връчено редовно по реда на 186а, ал. 2 от ЗДвП на 30.04.2024г. Съдът приема, че направените възражения в тази връзка са неоснователни. Нормата на чл. 186а, ал. 2 от ЗДвП изрично предвижда, че когато лицето, на което се връчва наказателно постановление или електронен фиш по реда на ал. 1, т. 1 или 3, откаже да го получи, отказът се удостоверява с подписа и имената на лицето, което извършва връчването, върху обратната разписка, съответно разписката към електронния фиш или наказателното постановление, и с подписа на един свидетел. Отказът на получателя не засяга редовността на връчването, като датата на отказа се счита за дата на връчване. В случая направеното удостоверяване върху НП, противно на твърдяното в жалбата, съдържа всички предвидени от закона реквизити и дори повече, а именно: подпис и имена на лицето, което извършва връчването - мл. инспектор Т. Н., с конкретизирана длъжност, както и подписа на един свидетел, който дори е индивидуализиран с имената си и длъжността си. Подписът на свидетеля е положен чрез собственоръчното изписването на ръка на името „Г. Т.“. По тези съображения съдът приема, че отказът на адресата на наказателното постановление да го получи е надлежно оформен, връчването е редовно и датата на отказа – 30.04.2024г. следва да се счита за дата на връчване. Обстоятелството, че препис от наказателното постановление е изискан от пълномощник на жалбоподателя на 22.05.2024г. и такъв му е изпратен на 05.06.2024г. не променя обсъдените по-горе обстоятелства във връзка с връчването на наказателното постановление. При тези данни съдът приема, че срокът за обжалване на наказателно постановление е изтекъл на 15.05.2024г. и към 16.05.2024г. наказателното постановление е подлежало на изпълнение.

Служебно събраната информация, че в РС – Радомир е образувано дело срещу наказателното постановление по подадена жалба на 14.06.2024г., по което е постановено решение № 109 от 31.10.2024г., с което е отменено наказателното

постановление без изобщо да се обсъжда допустимостта на производството, не променя този извод. Съдът следва преценява законосъобразността на оспорената ПАМ към момента на нейното издаване – от една страна, а от друга – решението на РС не е влязло в сила към настоящия момент, за да се съобразява като новонастъпило обстоятелство.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, ал.1, т.2а от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба и представените по делото заповеди на министъра на вътрешните работи и на директора на СДВР, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

С оглед съдържанието на акта съдът приема, че е спазена установената от закона форма – чл. 172, ал.1 от ЗДвП и чл. 59, ал.2 от АПК. В акта са изложени фактическите и правни основания за издаване на заповедта. Фактическите основания за издаване на заповедта са изложени достатъчно ясно и изчерпателно. Посоченият в заповедта АУАН е този, с който е установено нарушението, което е основание за налагане на мярката, а не този, по повод на който жалбоподателят е лишен от право на управление на МПС за определен срок. Не е нарушение на изискванията за форма обстоятелството, че в заповедта за налагана не ПАМ не е посочен конкретният административен акт, с който жалбоподателят е лишен от право да управлява МПС, достатъчно е указанието, че е лишен от право да управлява МПС по административен ред.

Наложена мярка е в минималния предвиден от закона срок и затова липсата на мотиви по отношение на продължителността на срока не представлява каквото и да било нарушение на изискванията за форма. В производството по издаването на

обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Обжалваният акт е съобразен и с целта на закона, която най-общо е да се гарантира безопасността на движението по пътищата.

При преценка на материалната законосъобразност на заповедта, съдът съобрази следното:

За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения ЗДвП допуска да се прилагат определени принудителни административни мерки. Видно от текста на закона, един от субектите на мярката по чл. 171, ал.1, т. 2а, б.“а“ от ЗДвП е собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс. При тази правна уредба съдът приема, че предпоставките, уредени в обсъжданата правната норма за налагане на принудителната административна мярка към момента на постановяването ѝ са налице, наложената мярка е със срок на действие, предвиден в закона и то в минималния срок, следователно заповедта не страда от порока материална незаконосъобразност.

Макар да е издадена изцяло в съответствие с материалния закон – чл. 171, ал.1, т. 2а Закона за движение по пътищата, съдът следва да провери дали наложената мярка не ограничава по недопустим начин правото на собственост, гарантирано в чл.1 на протокол № 1 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи: „Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право. Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други

постъпления или глоби.”

Съгласно чл. 5 от Протокол № 1, чл.1, чл. 2, чл. 3 и чл. 4 са допълнителни членове на Конвенцията, а Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи е ратифицирана от Република България със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г. Съгласно чл.5, ал. 4 от Конституцията на Република България международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. Европейският съд по правата на човека чрез своята съдебна практика е дал критериите, въз основа на които се определя дали е налице нарушение на чл.1 от Протокол № 1. Първо следва да се провери дали е налице право на собственост, което да попада в приложното поле на разпоредбата; 2) след това следва да се прецени дали е налице намеса на държавата при упражняване на това право от лице, ползващо се със защита и какво е естеството на тази намеса. Накрая следва да се установи дали намесата е позволена съгласно чл. 1, Протокол № 1, като се предпоставките за това са тя да е предвидена в закона, да е в интерес на обществото и да е спазен справедлив баланс между конкуриращите се интереси, т.е. намесата трябва да е съразмерна. Понятието „собственост“ по Конвенцията има автономно значение, което не се ограничава с притежаването на вещи. В случая обаче се касае за типично право на собственост върху движима вещ, каквото е правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, което безспорно попада в приложното поле на чл.1 от Протокол № 1 към Конвенцията, затова няма смисъл да се обсъжда подробно обхватът на понятието по Конвенцията. Процесната принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца, несъмнено представлява намеса на държавата при упражняване на правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, тъй като го лишава от възможността за шест месеца да си служи с вещта, която притежава. Както бе посочено по-горе тази мярка е законоустановена със Закона за движение по пътищата. Мярката е предвидена в интерес на обществото – с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата, тъй като управлението на МПС от неспособен водач, която носи висок риск за живота и здравето на

водача, евентуалните пътници в автомобила и другите участници в движението, както и за материални щети. Мярката е годна да изпълни целта си – несъмнено е, че по време на дерегистрацията, автомобилът не може да бъде ползван от други неправопособни водачи и по този начин да се създадат предпоставки за пътнотранспортни произшествия. Доколко е налице справедлив баланс между правата на засегнатото лице и интереса на обществото, следва да се преценява с оглед конкретната ситуация. Видно от представената справка за водача, жалбоподателят е системен нарушител на правилата на движение по пътищата и респ. поведението му като водач на ППС представлява по-голяма опасност за останалите участници в движението. По тези съображения съдът приема, че в конкретния случай правото на собственост на жалбоподателя не е засегнато по недопустим от Конвенцията начин, доколкото мярката е със срок на действие 6 месеца.

Жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли. Разноски от ответника не са претендирани.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 15 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Г. С., представляван от адв. А. П., със съдебен адрес. [населено място],[жк], [жилищен адрес] партер, офис 1, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-002745 от 23.05.2024 г., издадена от полицейски инспектор в сектор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР)

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДВП.

СЪДИЯ: